

A kardok ura életet lehel hideg acélba.

Az ezüst sárkány egy virágzó szilvafa törzse köré tekeredik, és egy gyöngyöt szemlél, amely a csillogó fodrokkal és örvényekkel átszőtt tejes köd felett lebeg.

Ami egykor néhány élettelen acélrög volt most egy lenyűgöző részletességű és mesteri kivitelezésű jelenet *Sadatoshi Gassan* által, amely történetesen egy 60 centiméter hosszú, borotvaéles japán kardot díszít.

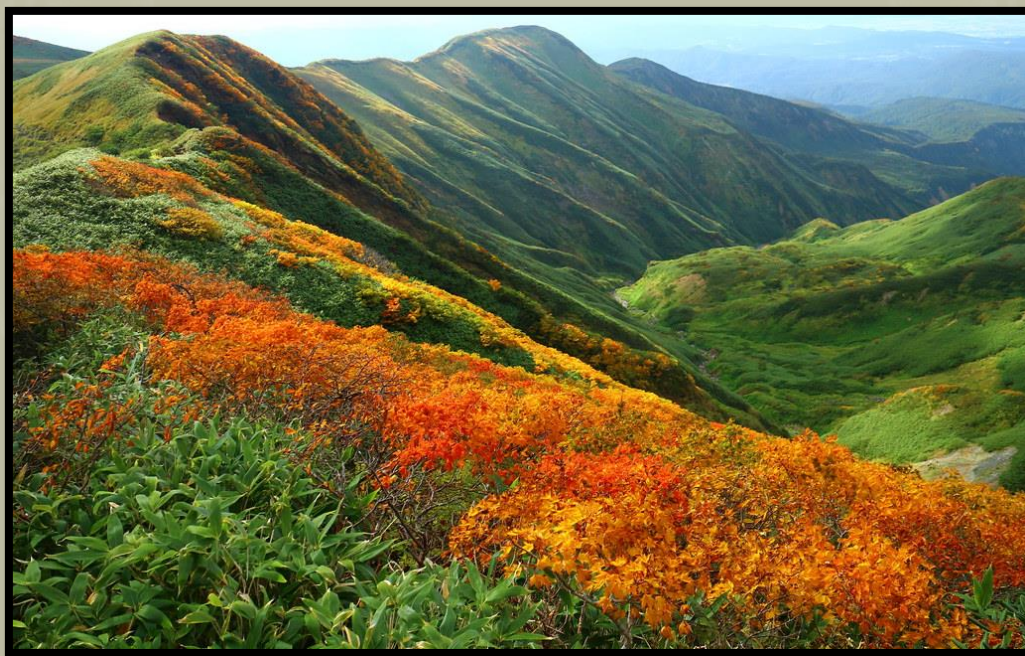

A katana stílusú, csupasz, ívelt penge egyike annak a mintegy 20 munkának, amelyet az 54 éves *Nara* prefektusából származó kardműves egy tokiói áruházban mutat be. Bár a kiállítás valószínűleg elsősorban gyűjtőket és kereskedőket vonz majd, akik hajlandóak akár 6,5 millió jent is kifizetni egy olyan *Gassan*-fegyverért, amelyhez nem tartozik díszes kézvédő (*Tsuba*) vagy hüvely sem. A kiállítás a beavatatlanok számára ritka betekintést nyújt a kortárs japán kardkészítésbe.

"A hétköznapi emberek eljönnek erre a kiállításra, és rájönnek, hogy a kardok a csodálatos japán hagyományos művészet részei" - mondta *Gassan*. Egyike annak a mintegy 80 kovácsnak, akik ma Japánban még mindig a régimódi módon készítik a kardokat.

"Olyan családba születtem, amely hagyományosan kardokat készített, és szeretném megőrizni ezt a hagyományt, és továbbadni a jövő nemzedékének."

Gassan egy olyan kardkészítő családból származik, amely körülbelül 800 évre nyúlik vissza a *Kamakura*-korszakig, amikor az aszketikus *Shugendo* szekta buddhista szerzeteseinek kardokra volt szükségük, hogy megvédjék tanítványaikat a szent hegyekben, mint például a névadó *Gassan*-hegy, a három *Dewa Sanzan* csúcs egyike a mai *Yamagata* prefektusában, Észak-Japánban.

A Gassan-hegy.

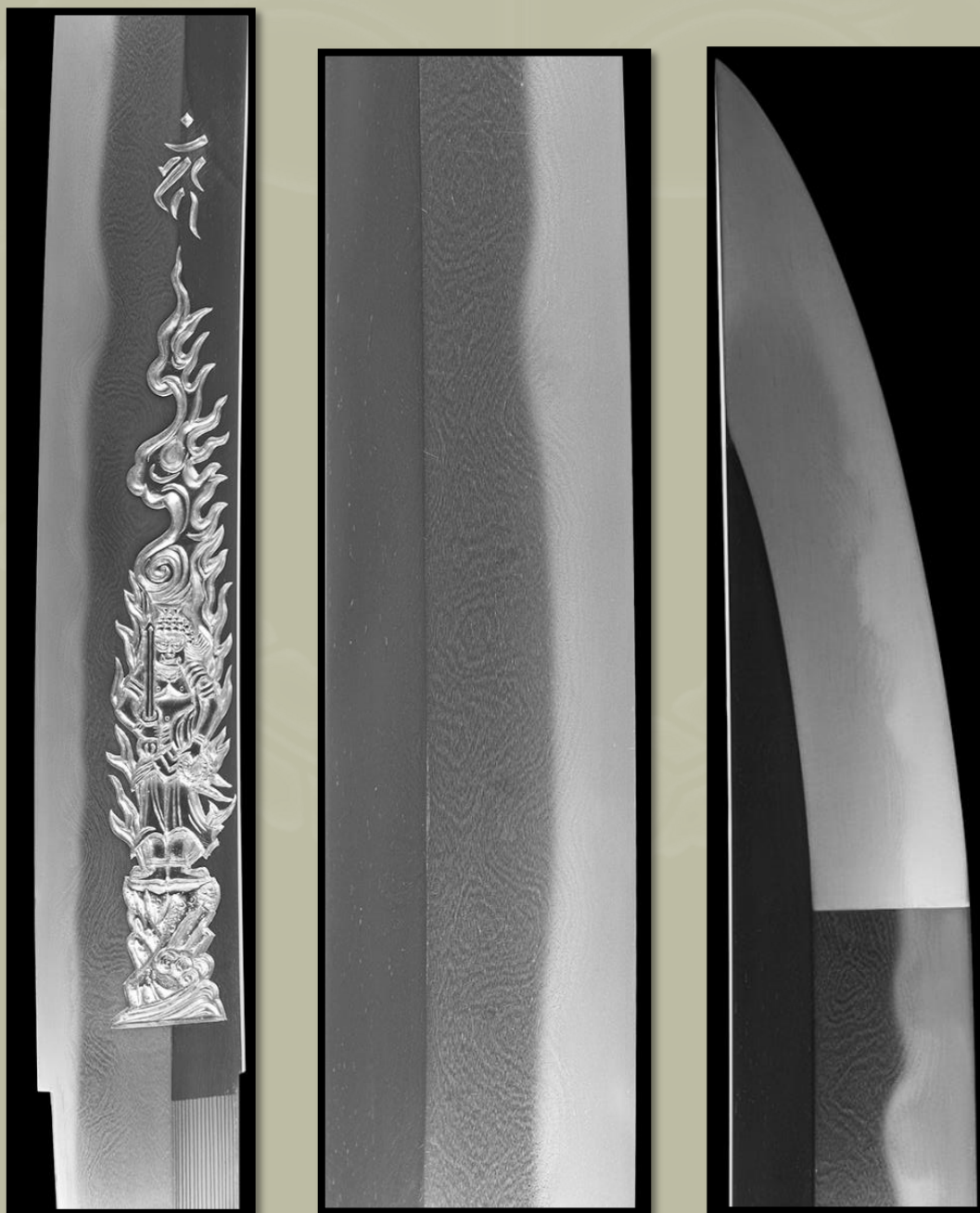
1971-ben a kormány élő nemzeti kincsnek nevezte ki néhai apját, *Sadaichi*-t az ősi művészetben való jártasságáért, amelyet saját apjától tanult.

A jelenlegi a *Gassan* kovácsok ötödik generációja azóta, hogy a *Gassan*-iskola 1830 körül Oszakába költözött.

Bár *Gassan* reméli, hogy egy nap apjához hasonlóan élő nemzeti kincs lesz, elmondása szerint elsősorban azzal foglalkozik, hogy olyan kiváló pengéket készítsen, amelyek évszázadokig fennmaradnak.

"A japán kard egy csodálatos örökség, amely része a japán nép igazi szellemének" - mondta. "Nemcsak a *Gassan* iskola technikáit szeretném tovább vinni, hanem más iskolákét is."

Családja munkájának jellegzetessége az acélba kovácsolt koncentrikus szemcsékből álló "*ayasugi*" szövet, amely a kardok felületének finom, fához hasonló textúrát kölcsönöz.

Ez egy idő és munkaigényes folyamat eredménye, amely során a homokacélt többször hajtogatják több ezer, szabályozott szénttartalmú vasréteggé. A jellegzetes vésések mellett a penge a vágóél mentén egyedi temperálási mintázatot is kap, amely a felhőktől kezdve a lángokon át a vízig bármit megjeleníthet.

Bár öt fiatal tanonc segíti őt *Nara-ban* a *Sakurai* városában található kovácsműhelyében, *Gassan*-nak több mint egy évig is eltarthat egy kard elkészítése. Még a Japánban tapasztalható gazdasági válság ellenére is *Tokio* csak körülbelül 10 kard gyártását engedélyezi évente, ami megnehezíti a magas gyártási költségek megtérülését.

Gassan azonban azt mondja, hogy az általa készített pengék a tökéletességére való törekvés legfontosabb elemei, hogy megszabaduljon az ilyen világi gondoktól.

Büszke arra, hogy ősei a japán császároknak készítettek pengéket, és olyan darabokat készített, amelyek ma a New York-i Metropolitan Museum of Art és a bostoni Museum of Fine Arts tulajdonában vannak, ahol apjával 1982-ben kiállítást tartottak és kardkészítő műhelyt alakítottak ki a kardkészítés demonstrálására.

A hírnév az egyik oka annak, hogy a 26 éves *Gassan*-tanítvány, *Tsuyoshi Harada* folytatni akarja a mesterséget. Jelenleg heti hat napot dolgozik a kovácsműhelyben *Gassan* szigorú felügyelete alatt, de hamarosan vizsgát tesz, hogy maga is kovács lehessen.

"Nem tudom miért, de szeretem a kardokat" - mondta. "Mindenki azt hitte, hogy örült vagyok, hogy belevágtam. Az, hogy nincs elég pénzem, kisebb probléma ahhoz a célomhoz képest, hogy egy nap azzal adjam vissza mindazt a tanítást, amit a mesteremtől kaptam, hogy túlteszek rajta."

Azok, akik értékelik a japán kardokat, művészeti alkotásoknak tekintik őket, nem pedig halálos fegyvereknek - mondta *Kenichi Inami*, akinek tokiói kereskedő cége, a Japan Sword segített a kiállítás megszervezésében.

"Szerintem ez ugyanolyan, mintha egy nagy templomba vagy szentélybe mennénk, vagy szép festményeket nézegetnénk" - mondta a 38 éves *Inami*, hozzátéve, hogy családi vállalkozása még a pangó fogyasztás idején is képes nyereséget termelni, annak ellenére, hogy az üzletnek ritkaságszámba menő kínálata van - egy 13. századi pengét 35 millió jenért árulnak.

"Ez a fajta üzlet nagyon nehéz. Minden kardkovács küzd a megélhetésért, akárcsak a festők és más művészek, de a kardkészítés hagyománya még mindig él Japánban."

Sadatoshi Gassan munka közben.

A fordítás a következő cikk alapján készült: <http://www.japansword.co.jp/kyodo.htm>